

Szelíden a tűzpróbában



SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 32:1-14; Zsoltárok 62:1-9;
Ezékiel 24:15-27; Máté 5:43-48; 1Péter 2:18-25

„Boldogok a szelídek: mert ők örökségül birják a földet” (Mt 5:5).

Nem halljuk túl sokszor a *szelíd* kifejezést, talán csak akkor, amikor Mózesről olvasunk vagy a boldogmondásokat tanulmányozzuk. Nem is nehéz rájönni, hogy miért. A szelídség meghatározása az, hogy „sérelem elviselése türelemmel, sértődés nélkül.” Nem csoda, hogy nem hallunk sokat erről, hiszen aligha olyan jellemvonás, amit a mai kultúra nagyra tartana. Ezt a szót a Bibliában néha „alázatnak” fordítják. Elmondható, hogy a legtöbb társadalom nem értékeli ezt a tulajdonságot.

Csak hogy Jézusnak és a követőinek egyik legfontosabb jellemzője éppen a szelídség: a sérelem türelemmel való, sértődés nélküli elviselése, ami ugyanakkor nem öncélú. A szelíd lélek hatalmas fegyvere lehet azoknak, akik fájdalmat és szenvedést élnek át. A tűzpróba hathatós helyzetet teremthet arra, hogy szelídséget tanuljunk, mert az átélt nehézségek között a viselkedésünkkel bizonyosságot tehetünk Istenről.

A hét dióhéjban: Milyen kapcsolat van a szenvedés és a szelídség között? Hogyan tehetünk bizonyosságot a nehézségek között a szelídséggel? Miként válhat ez a jellemző gyengeség helyett éppen a keresztények erősségévé?

MEGTÖRT KENYÉR ÉS KIÖNTÖTT BOR

Oswald Chambers úgy fogalmazott, hogy legyünk az emberek számára olyanok, mint „a megtört kenyér és a kiöntött bor”. Mire utalhatott ezzel?

Az egész Bibliában találhatunk példát arra, hogy „megtörték” olyan embereket, akik másokat szolgáltak. Mózeset arra hívta el Isten, hogy kiállja a zúgolódás és a bíráltság végtelen hullámain, miközben a népet az ígért földje felé vezette. Józsefet életútja során elárulták, börtönbe zárták és egy ideig rabszolgaként kellett élnie Egyiptomban. Isten minden esetben azért engedte meg ezeket a helyzeteket, hogy népe élete a kegyelmének és a gondviselésének színterévé váljon, nemcsak a saját, hanem mások érdekében is. Az Úr minket is képes így felhasználni. Könnyű haragudni és megbántódni ilyen helyzetben. Ám amint tegnap is említettük, a szelídség Istentől kapott képesség, hogy türelemmel és keserűség nélkül el tudjuk viselni az ilyen helyzeteket.

Olvassuk el Ez 24:15-27 szakaszát! Mi történik itt? Ezékiel miért került tűzpróbába?

Ez 24:24 versében Isten kijelenti, hogy „*Ezékiel pedig intő jel lesz számotokra: amit ő csinált, ugyanazt csináljátok majd ti is. Amikor ez bekövetkezik, akkor megtudjátok, hogy én, az Úr vagyok az Úr*” (RÚF)! Izrael a próféta példáján keresztül győződik meg arról, hogy kicsoda Isten, a Mindenható Úr. Akkor ismerik fel az igazságot, amikor tapasztalják, hogy beteljesedett az Ezékiel élete által jelképezett prófécia, amikor átérzik azt a szenvedést, amit ő kiállt. Ki tudja, hányan látják majd meg „az Úr Istent” a mi nehézségeink révén?!

Előbb vagy utóbb mindannyiunkat megtör az élet. Mit tapasztaltunk eddig ezzel kapcsolatban? Milyen tanulságot szűrtünk le magunknak? Hogyan tudja az Úr felhasználni a megtört lelkünket arra, hogy segítsen másoknak?

KÖZBENJÁRÁS KEGYELEMÉRT

Olvassuk el 2Móz 32:1-14 részét! Milyen szerepet tölt itt be Mózes?

Miután a nép elkezdte imádni az aranyborjút, Isten kijelentette, hogy mivel túl messzire mentek, elpusztítja őket, Mózes pedig nagy néppé teszi. Ám ahelyett, hogy Mózes elfogadta volna az Úr ajánlatát, kegyelemért esedezett, Isten pedig engedett neki.

2Móz 32:1-14 igeszakasza két fontos kérdést vet fel. Először is Mózes számára próba volt az Úr szava, ami szerint elpusztítja a lázadó népet, őt pedig megáldja. Isten azt akarta, hogy Mózes bemutassa könyörületét az ádáz, engedetlen nép iránt. Mózes pedig átment a vizsgán. Jézushoz hasonlóan bocsánatért esedezett a bűnösök számára. Ez egy kifejezetten érdekes jelenségre mutat rá: alkalmanként Isten engedi, hogy ellenállásba ütközünk. Megengedi, hogy a kemencébe kerüljünk, mert így válik nyilvánvalóvá előtte, önmagunk, illetve a figyelő világegyetem előtt is, mennyire tudunk könyörölni azokon, akik tévútra tértek.

Milyen indokra hivatkozva kérte Mózes az Urat, hogy ne pusztítsa el Izraelt?

Másodszor ez a szakasz bemutatja azt is, hogy az ellenállás és az engedetlenség felhívás a kegyelem gyakorlására. Akkor van szükség irgalomra, amikor az emberek a legkevésbé érdemlik azt meg, és akkor vagyunk a legkevésbé hajlandóak kegyelmezni, amikor a másik a legkevésbé méltó rá. Amikor Miriám bírálta Mózeset, ő azért könyörgött, hogy az Úr gyógyítsa ki a nővérét a leprából (4Mózes 12. fejezet). Amikor haragjában Isten megfenyegette Kórét és a követőit, hogy mindegyiküket elpusztítja, Mózes a földre borult és esedezett értük. Másnap, amikor Izrael a lázadók halála miatt zúgolódott Mózes ellen, az Úr megint mindannyiuk elpusztításával fenyegetett, Mózes ismét a földre vetette magát és sürgette Áront, hogy gyorsan végezzen engesztelést értük (4Mózes 16. fejezet). Szelíden, a megpróbáltatás során tanúsított önzetlenséggel kegyelmet kért azok számára, akik távolról sem érdemelték azt meg.

Gondoljunk azokra, akik szerintünk a legkevésbé sem érdemelnek kegyelmet! Hogyan mutathatjuk ki irántuk Isten kegyelmét szerénységgel és önzetlen alázattal?

SZERETNI AZOKAT, AKIK BÁNTANAK

Valaki egyszer azt mondta: „Az ellenségeink szeretete tehát nem azt jelenti, hogy szeretjük a port, amibe a gyöngyöt vetették, inkább a gyöngyöt szeretjük, ami sárban hever... Isten nem azért szeret bennünket, mert a természetünkől fakadóan szerethetőek vagyunk, hanem azért válunk szerethetővé, mert Ő szeret bennünket!”

Mit látunk általában az „ellenségeinkben”? A gyöngyöt, vagy inkább a sarat?

Olvassuk el Mt 5:43-48 szakaszát! Jézus arra szólít, hogy szeressük az ellenségeinket és imádkozzunk értük. Miért kell szeretnünk őket? Milyen természeti példával segít ezt megérteni? Mire akar megtanítani bennünket?

Mt 5:45 versében Jézus a mennyei Atya példájával mutatja be, hogyan kell bánnunk azokkal, akik megbántanak, vagy akik miatt talán a legrosszabb tűzpróbákba kerülünk. Elmondja, hogy az Atya megadja az eső áldását mind az igazaknak, mind a gonoszoknak. Hogyan bánjunk tehát velük, ha Isten még a gonoszoknak is ad esőt? Jézus nem azt akarja, hogy mindig bizsergető, jó érzés fogjon el bennünket azok iránt, akik bajt okoznak nekünk, bár ez sem kizárt. Az ellenségeink szeretete alapvetően nem egy ilyen érzés velük kapcsolatban, inkább konkrét tetteket jelent, amelyek gondoskodásról és figyelmességről árulkodnak. Jézus ezt a szakaszt azzal a verssel zárja, aminek gyakran vitatják az értelmét: „*Legyetek azért ti tökéletesek, miént a ti mennyei Atyátok tökéletes*” (Mt 5:48). Amúgy a szövegkörnyezetből a vers értelme teljesen nyilvánvaló: akik tökéletessé akarnak lenni, mint Isten, azoknak úgy kell szeretniük az ellenségeiket, ahogyan az Úr szereti őket. Isten szemében akkor vagyunk tökéletesek, ha szeretjük azokat, akik ellenünk fordulnak. Ehhez pedig olyan szelidségre van szükségünk, amit csak az Úrtól kaphatunk.

Soroljuk fel, miben kell megváltoznunk ahhoz, hogy az Úr olyan szelidséget adjon nekünk, ami segít megfelelően viszonyulni az „ellenségeinkhez”? Gondoljunk közben a szelidség meghatározására (a sérelem elviselése türelemmel, sértődés nélkül)!

CSUKOTT SZÁJ

Jézusban láthatjuk a megpróbáltatás során tanúsított szelídség legnagyobb példáját. Talán fel sem tudjuk fogni, hogy mennyi mindent értett azon, amikor így szólt: „*tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázas szívű vagyok*” (Mt 11:29).

Olvassuk el 1Pt 2:18-25 részét! Az apostol megdöbbenő tanácsot ad a rabszolgáknak. Elmondja, hogyan reagált Jézus, amikor igazságtalanul bántak vele és fájdalmat okoztak neki. Ezzel követendő példát adott: „*az ő nyomdokait kövessétek*” (1Pt 2:21). Mit tanulhatunk meg a példájából a tűzpróbában tanúsított szelídségről és aláatról, amire Péter utal?

Rémes dolog látni, ha igazságtalanul bánnak valakivel, illetve kifejezetten fájdalmas, amikor minket ér ilyesmi. Mivel általában erős az igazságérzetünk, ösztönösen „helyre akarjuk tenni a dolgokat”, és ezt igaz és jogos felháborodásnak tartjuk.

Nem könnyű így élni. Talán lehetetlen is, amíg el nem fogadunk egy alapvető igazságot: az igazságtalan helyzetekben el kell hinnünk, hogy mennyei Atyánk kézben tartja a dolgokat, és amikor az akaratával megegyezik, fel fog lépni az érdekünkben. Így legyünk nyitottak arra is, hogy Jézushoz hasonlóan mi sem mindig menekülünk meg az igazságtalanságtól. Viszont állandóan emlékeznünk kell arra, hogy mennyei Atyánk szüntelen velünk van, a kezében tart!

Meglepő Péter tanácsa, amit Jézus élete alapján ad. Úgy tűnik ugyanis, hogy nagyobb bizonyság, sőt Istent dicsőíti, ha az ember csendben szenved el az igazságtalanságot, mint amikor „jól helyre teszi a másikat.” Jézus sok mindent mondhatott volna Kajafás és Pilátus előtt, hogy tisztázza a helyzetet és igazolja önmagát, mégsem tette. Hallgatása a szelídségének bizonyítéka volt.

Hogyan reagálunk olyan helyzetekben, amikor igazságtalanul bánnak velünk? Hogyan alkalmazhatnánk még jobban a ma tanult elveket az életünkben?

SZIKLÁNK ÉS MENEDÉKÜNK

Általában a legbüszkébb, a legarrogánsabb és a legtörtetőbb embereknek alacsony az önértékelése. Önteltségükkel és büszkeségükkel - a szelídség és az alázat teljes hiányával - talán öntudatlanul is valaminek a belső hiányát próbálják leplezni. Szükségük van valamire, ami mindannyiunknak kell: biztonságérzetre, önértékelésre, elfogadásra, főként akkor, amikor nehéz és szenvedéssel teli időkön mennek át. Röviden tehát: a szelídség és az alázat gyakran a leghatásosabb megnyilatkozása annak, ha az ember lelke szilárdan áll a Sziklán, tehát ez korántsem a gyengeség jele!

Olvassuk el Zsolt 62:1-9 szakaszát! Mi a háttere ennek a zsoltárnak? Mit mond Dávid? Milyen lelki elveket tanulhatunk meg a szavaiból? Ami pedig a legfontosabb, hogyan alkalmazhatjuk ezeket az elveket a saját életünkben?

„Az emberek ok nélkül az ellenségeinkké válnak. Isten népének szándékait félre fogják magyarázni nemcsak a világban, hanem még a testvérek között is. Az Úr szolgálait nehéz helyzetbe fogják hozni. Heggyé növelik a vakondtúrást, hogy igazolják önző, igazságtalan céljaikat... Félremagyarázással a hamisság sötét ruháit aggatják rájuk, amikor rajtuk kívül álló körülmények miatt félreérthetőnek tűnik a munkájuk. Megbízhatatlannak bélyegzik őket. Ezt az egyház tagjai teszik majd velük. Isten szolgainak krisztusi lelkülettel kell felvértetniük magukat. Nem szabad arra számítaniuk, hogy elkerülhetik a sérelmeket és a téves megítélést. Szélsőségesnek és fanatikusnak nevezik majd őket, viszont egy pillanatra se csüggedjenek! Az Úr a gondviselés kormányán tartja a kezét és neve dicsőségére vezeti művét” (Ellen G. White: *The Upward Look*. 177. o.).

Mennyire vagyunk immunisak a szidalmakkal és a szurkálással szemben? Valószínűleg nem nagyon. Hogyan kapaszkodhatunk meg az Úrban? Hogyan horgonyozhat le az önértékelésünk Jézusban, aki annyira szeretett minket, hogy meghalt a bűneinkért? Milyen módon védhetjük meg magunkat a bántalmazásoktól?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Az igazi ismeret keresésnek fontossága” c. fejezetből 325-326. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A Hegyibeszéd” c. fejezet, 244-258. o.; *Evangelizálás*. Budapest, 2007, Advent Irodalmi Műhely, Felfedezések Alapítvány, „Jézus Krisztus munkatársainak képezése” c. fejezetből, 410-411. o.

„Ha nehézségekbe ütközünk, rendkívül megkönnyíthetjük a helyzetet a Krisztusban lakozó szelídség által. Ha szert teszünk Mesterünk aláztatosságára, akkor fölülemelkedünk a lekicsinylésen, elutasításon, bosszúságon – ami naponta ér minket –, és ezek a dolgok többé nem fognak árnyékot vetni lelkünkre. Egy keresztény nemességének legfőbb bizonyítéka az önuralom. Ha valaki az őt ért gyalázatot, kegyetlenséget miatt nem tudja megőrizni nyugalmát, bízó lelkületét, az megfosztja Istent attól a jogától, hogy kinyilatkoztassa általa jellemének tökéletességét. A szívbeli aláztatosság az az erő, amely győzelemre segíti Krisztus követőit, és ez a jele a mennyei fenntartott kapcsolatnak is” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 247. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan segít az aláztat a fájdalmak és a zavaró tényezők fölé emelkedni? Mi a legfőbb jellemzője, ami miatt képesek lehetünk erre?
- 2) Hogyan tekint a kultúránk az aláztatosságra és a szelídségre? Tisztelik, megvetik, vagy esetleg másként viszonyulnak hozzá? Milyen nyomást tapasztalunk a környezetünk irányából, miközben ezeknek a jellemvonásoknak a fejlesztésére törekszünk?
- 3) A ma élők között vannak nagy példaképeink, akiktől szelídséget és aláztatot tanulhatunk? Ha igen, akkor kik ők? Hogyan mutatkoznak meg bennük ezek a jellemvonások? Mit tanulhatunk tőlük?
- 4) Miért tekintik gyakran gyengeségnek a szelídséget és az aláztatot?
- 5) Láttuk, hogy Dávid az Úrnál keresett menedéket. Ez valójában hogyan történik? Hogyan mutatkozik meg a menedék minden esetben? Vagyis hogyan válhatunk menedékké egyházként azok számára, akiknek erre van szüksége? Milyen menedéket biztosít a gyülekezetünk? Mit tehetünk személyesen mi azért, hogy valóban olyan menedék legyen a gyülekezetünk, amilyenre az embereknek szüksége van?

KÁRÁSZ IZABELLA: FOHÁSZ

Imádságom
a Békességért száll.
Szelidszárnyú madár,
melegen simogat..
Mert azt akarja, hogy Béke legyen!
Mert azt akarja:
Kibékülhessen önmagával minden szenvedő.
Imádságom nem publikánusi,
nem mellverőknek hangos esküvése,
nem gyermeksikoly patyolatos párnán,
nem büszke tölgyek hangadása.
Nem egyéb,
csendes beszéd
a mély nyugalomú békességekért.

Imádkozom, hogy az imádkozó mélyvizű, tiszta tó
tükreéből keljen, mikor száll feléd.
Imádkozom,
hogy mindig biztató, reménykedő szívvel hulljon eléd.
Imádkozom,
hogy megtaláljanak,
hogy a salak,
a szenvedés, a bűn, a gyötrelem,
amivel hozzád szállni nem szabad,
- lelkünkben ne legyen...

Örökkévaló, hatalmas Erő!
Imádkozunk Tehozzád, emberek,
hogy meggyógyíthass rajtunk száz sebet.
Egymás miatt, egymásért szállt fohász,
mikor eléri trónod zsámolyát,
zúgva szálljon a válasz: **ÚGY LEGYEN!**
... Imádságom ezért száll szüntelen...